

Skarżące twierdzą, że zostały naruszone ich prawa do obrony:

- i) z powodu braku przedstawienia we właściwym czasie istotnych okoliczności faktycznych, tak jak tego wymaga art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) 384/96⁽²⁾, a także z powodu braku dostarczenia odpowiednich wyjaśnień dotyczących nieścisłości istniejących co do rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym, co skutkowało tym, że skarżące nie mogły skutecznie przedstawić swojego stanowiska oraz bronić swoich interesów w odpowiedni sposób;
- ii) w zakresie ustalenia szkody, ponieważ Komisja:
 - a) nie odpowiedziała na pytania skarżących dotyczące sprzeczności w danych dotyczących rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym w czasie, w którym możliwe byłoby przedstawienie przez skarżące ich stanowisk przed przyjęciem przez Radę rozporządzenia;
 - b) nie dostarczyła skarżącym wnioskowanych przez nie wyjaśnień dotyczących odmowy prawidłowego uwzględnienia wpływu cen surowców;
 - c) nie wyjaśniła, w jaki sposób obliczyła podwyższenie o 2 % kosztów przywozu i marginesu importera;
- iii) przez oczywisty błąd w ustaleniach poprzez brak uwzględnienia znacznych nieścisłości dotyczących rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym przy ustalaniu szkody;

Skarżące podnoszą, że rozporządzenie ostateczne narusza również art. 253 WE poprzez brak ustalenia powodów, na których zostało ono oparte, jeżeli chodzi o istotne okoliczności faktyczne, to znaczy podniesienie o 2 % kosztów przywozu oraz marginesu importera, które pozostaje bez znaczenia dla ustaleń zawartych w rozporządzeniu ostatecznym, które doprowadziły do nałożenia na skarżące ostatecznego cła antydumpingowego.

Skarżące twierdzą wreszcie, że zważywszy na uwagi, jakie poczyniły w trakcie postępowania, wskazując liczne uchybienia ze strony Komisji w prawidłowym wyjaśnieniu stanu faktycznego, na którym oparła się Komisja proponując przyjęcie ostatecznych antydumpingowych środków w celu prawidłowego zagwarantowania praw skarżących do obrony, Rada naruszyła zasadę dobrej administracji przy przyjmowaniu ostatecznego rozporządzenia zaproponowanego przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 350, s.35.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2009 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-123/09)

(2009/C 141/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida i I-G. Metaxas-Maragkidis)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, w trybie art. 230 WE i 231 WE, częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa C26/2008 (pożyczka w kwocie 300 mln EUR udzielona spółce Alitalia S.p.A.) w zakresie, w jakim w decyzji tej nie nakazano odzyskania pomocy od następców prawnych spółki Alitalia i przyznano Włochom dodatkowy termin na wprowadzenie w życie decyzji;
- stwierdzenie, w trybie art. 230 WE i 231 WE, nieważności decyzji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa N510/2008 (sprzedaż aktywów spółki Alitalia S.p.A.);
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą;
- podjęcie wszelkich działań, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje zgodność z prawem dwóch decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawach z zakresu pomocy państwa: C 26/2008 (ex NN 31/08) dotyczącej pożyczki w kwocie 300 mln EUR udzielonej spółce Alitalia, notyfikowanej jako dokument nr C (2008) 6743⁽¹⁾, oraz N510/2008 nr C(2008) 6745 wersja ostateczna dotyczącej procedury zbycia aktywów spółki Alitalia w zakresie, w jakim uznano w niej, że procedura ta nie skutkowałą przyznaniem pomocy państwa pod warunkiem wywiązania się przez władze włoskie pewnych zobowiązań.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W odniesieniu do pierwszej z zaskarżonych decyzji skarżąca podnosi, iż należy stwierdzić jej częściową nieważność ze względu na to, że nie nakazano w niej odzyskania pomocy od następców prawnych spółki Alitalia i przyznano Włochom dodatkowy termin na odzyskanie pożyczki.

W odniesieniu do drugiej z zaskarżonych decyzji skarżąca utrzymuje, że wskutek braku wszczęcia formalnej procedury dochodzeniowej pomimo wystąpienia poważnych wątpliwości Komisja wydała niekompletną i niewystarczającą decyzję, a także naruszyła prawa proceduralne skarżącej zapisane w art. 88 ust. 2 WE. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja nie posiadała kompetencji do wydania warunkowej decyzji stwierdzającej brak pomocy państwa już po przeprowadzeniu samego dochodzenia wstępnego. Poza tym skarżąca utrzymuje, że Komisja nie zbadała istotnych cech analizowanych środków na tle okoliczności, w jakich zostały one przedsięwzięte. Według skarżącej Komisja nie zweryfikowała w szczególności tego, czy włoskie nadzwyczajne postępowanie administracyjne skutkowało samo

w sobie udzieleniem pomocy i czy rząd włoski manipulował przepisami prawa tak, aby sprzyjały one programowi spółki Compagnia Aerea Italiana.

Skarżąca podnosi dalej, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie polegający na tym, że nie wzięła ona pod uwagę możliwych rozwiązań alternatywnych wobec sprzedaży aktywów spółki Alitalia, takich jak likwidacja na drodze sądowej czy zbycie udziałów. Skarżąca twierdzi także, że Komisja nie zastosowała do sprzedaży aktywów spółki Alitalia zasady inwestora działającego w normalnych warunkach rynkowych, w szczególności poprzez brak dokonania oceny, jaki wpływ na cenę miało wyraźne zastrzeżenie warunku ciągłości usług oraz dorozumiane zastrzeżenie warunku, by nabywca części przedsiębiorstwa Alitalia prowadzącej działalność w zakresie przewozów pasażerskich był pochodzenia włoskiego, poprzez nieuznanie, że procedura sprzedaży aktywów spółki Alitalia miała oczywiście niewspółmierny charakter, a także poprzez brak dokonania oceny rzeczywistej ceny zaoferowanej przez CAI i niewskazanie kryteriów służących ustaleniu ceny rynkowej aktywów spółki Alitalia.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie wskazała podmiot zobowiązany do zwrotu pożyczki, gdyż biorąc pod uwagę to, że spółka Compagnia Aerea Italiana stała się następcą prawnym spółki Alitalia, podmiotem tym winna być właśnie CAI. Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.

(¹) Dz.U. 2009, L 52, s. 3

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2009 r. — Meridiana i Eurofly przeciwko Komisji

(Sprawa T-128/09)

(2009/C 141/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meridiana SpA (Olbia, Włochy) i Eurofly SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: N. Green, QC, K. Bacon, barrister, C. Osti i A. Prastaro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r.;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r.

uznającej, że notyfikowana przez władze włoskie procedura sprzedaży aktywów przewoźnika lotniczego Alitalia nie stanowi przyznania pomocy państwa na rzecz nabywcy (N 510/2008) (¹). Skarżące są podmiotami konkurencyjnymi na rynku przewozów lotniczych, które wniosły do Komisji skargi dotyczące środków notyfikowanych przez władze włoskie.

W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą następujące zarzuty.

Po pierwsze twierdzą one, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa, zawiera oczywiste błędy w zakresie ustaleń faktycznych oraz luki w uzasadnieniu, skoro Komisja uznała, że aktywa przedsiębiorstwa Alitalia zostałyby zbyte po cenach rynkowych. Skarżące utrzymują w szczególności, że z przedstawionego przez Komisję opisu postępowania nie wynika, jakoby aktywa przedsiębiorstwa Alitalia zostały poddane wycenie niezależnego rzeczoznawcy przed przystąpieniem do negocjacji dotyczących sprzedaży tych aktywów. Według skarżących Komisja naruszyła także prawo, jako że nie przywiązała wystarczającej wagi do okoliczności, że nie wdrożono otwartej i przejrzystej procedury sprzedaży aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Po drugie skarżące twierdzą, iż wniosek Komisji, zgodnie z którym celem działań podjętych w ramach procedury zbycia aktywów nie było uchylene się od obowiązku zwrotu pomocy państwa, sformułowany został w oparciu o błędne ustalenia prawne, oczywiste błędy w zakresie ustaleń faktycznych oraz luki w rozumowaniu.

Po trzecie skarżące podnoszą, iż Komisja naruszyła prawo oraz ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie rozważyła, czy wprowadzone we Włoszech w 2008 r. uregulowania prawne dotyczące nadzwyczajnego postępowania upadłościowego same w sobie stanowiły pomoc państwa na rzecz przedsiębiorstwa Alitalia oraz na rzecz nabywcy — jak twierdzą skarżące we wniesionej przez nich skardze — skoro ich zdaniem uregulowania te miały na celu umożliwienie zbycia aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Po czwarte według skarżących Komisja naruszyła prawo oraz ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie rozważyła, czy dowód na istnienie pomocy państwa stanowiły pewne wskazane w skardze okoliczności, a mianowicie dokonanie rozdziału aktywów przedsiębiorstwa Alitalia w sytuacji, w której nie postąpiłby tak zwykły inwestor prywatny, naruszenie zasady niedyskryminacji, włączenie do transakcji sprzedaży aktywów innej spółki oraz nabycie innej spółki przez nabywcę aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja naruszyła prawo, ponieważ nie wszczęła formalnej procedury dochodzeniowej przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE, lecz rozstrzygnęła sprawę już po przeprowadzeniu dochodzenia wstępnego.

(¹) Dz.U. 2009, C 46, s. 6.